

Karl Jørgensen frikendt!

Efter seks måneders indespærring blev havnearbejder Karl Jørgensen i sidste uge pure frifundet for en anklage, der kunne give op til livsvarigt fængsel. Under hans indespærring smuldrede anklagematerialet imod ham gradvist for endelig at bryde helt sammen under retssagen – et materiale, politiet havde opnået ved at afpresse andre tiltalte, og siden dømte, med trusler om strengere straffe, hvis ikke de bidrog til at opbygge den falske anklage.

Benedicte Toftegaard – arbejdsløs typograf fra København – var blandt de flere tusinde, der demonstrerede i Esbjerg, da sagen kom for. Her er hendes reaktioner umiddelbart efter frifindelsen.

Fra demonstrationen i Esbjerg. (Foto: Finn Svensson.)

Det er længe siden, vi har oplevet det rigtigt.

Følelsen af at være mange og stærke og en så total sejr så hurtigt og så pludseligt.

Det var, som om taget løftede sig på Stadionhallen i Esbjerg, da Karl Jørgensen blev båret direkte fra seks måneders varetægtsfængsling ud i friheden. Ud til 2000 mennesker, der omfavnede hinanden, stod op på stolene, græd, lo, råbte og sang Internationale – to vers på én gang!

Vi kom fra hele landet i busser og

tog med fællesrejser arrangeret af Havnearbejdernes Fællesforbund. Fra typografernes arbejdsløshedsudvalg var vi 30 af sted. Det var startet med, at vi den 16. august holdt et kældermøde om sagen Karl Jørgensen, hvor vi blev enige om at sende en delegation. Interessen var overvældende. Vi samlede underskrifter ind, solgte støttmærker, delte aviser ud og sendte postkort til Karl og hans kone Kristine med hilsener og håb om, at de holdt modet oppe. Vi syntes, at sagen var så indlysende klar.

Politiet havde jo ingen beviser. Det var en faglig aktiv havnearbejder – en af dem, som havde vowed at gå til modstand – som skulle have en lærestreg, han altid ville bære mén af. Og som tusinder af andre aktive tilidsfolk skulle tage til efterretning. En dom, som kunne være blevet mellem fem år og livsvarigt fængsel . . .

Da vi steg ud af toget og gik i demonstration gennem Esbjergs gader, mødte spisesedlen fra dagens BT os fra alle kiosker:

»6000 demonstranter vil påvirke 12 nævninger«.

Det skulle fortælle os, at det danske retssystem skam er retfærdigt nok, og at fagbevægelsen er udemokratisk, hvis den kommer og blander sig.

Men det er jo ikke sandt!

Vi er alle lige i Danmark, men nogen er så sandelig mere lige end andre. Karl holdt de varetægtsfængslet i seks måneder på et uhyggeligt tyndt grundlag.

Direktøren for AEG-Telefunken i Glostrup blev for fire måneder siden anklaget for at have sat ild til sit eget lager. Han venter nu på sin dom, men har hele tiden gået omkring på fri fod.

Eller tænk på Trigon-rederiets direktør, som har unddraget sig straf for ulovlig våbensmugling, men som i dag lever godt med sine millioner i Sydafrika.

BT vil fortælle os, at klassekampen er forbi i Danmark. Men sandheden er, at denne sag ikke var et spørgsmål om retfærdighed, men om hvor stærk fagbevægelsen i Danmark var til at sige nej. Hvis ikke havnearbejderne havde vist så stort sammenhold, aktivitet og utrættelighed i kampen for Karls løsladelse, så var Karl blevet uskyldig dømt og glemt, ligesom mange små mennesker bliver det rundt om i Danmark.

2500 arbejdere og hundreder af fagforeningsfaner gennem Esbjergs gader er ikke hverdagskost . . .

Mødet i Stadionhallen er som forvandlet. De velforberejdede talere fra fagbevægelsen og arbejderpartierne, som har svedt over deres manuskripter, bliver sløffet af programmet.

Der holdes fest i stedet for.

Vi fra København vender tilbage til vort tog. DSB-personalet vinker fra perronen, da toget sætter i gang, og vi råber:

»Hvem var det, der vandt i dag – det var dem fra havnen af!«

Det var mere end det.

Det var en sejr for alle arbejdere i Danmark.

Benedicte Toftegaard.

Læs den ledende artikel side 3.